

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

No a la intolerància

La proppassada nit de Nadal un grup de persones contràries a la reforma de la llei de l'avortament van violar un lloc sagrat en interrompre la missa del gall a l'església arxiprestal de Sant Fèlix de Sabadell.

Els atacs als temples s'estan succeint els darrers dies: suposades defensores de la dona, grups radicals pro-avortistes profanen els altars, les cerimònies són violentament interrompudes, hom assetja i insulta els fidels. Lamentablement, l'autoritat arriba tard: tot i que els grups violents són perfectament identificables i molt sovint anuncien les seves accions a través d'internet, la policia (a l'hora de tancar aquesta edició) ni els ha identificat ni els ha posat sota l'autoritat judicial. Tampoc l'alcalde de la ciutat no s'ha dignat condemnar els fets.

És un símptoma preocupant, el de la intolerància envers el fet religiós en la nostra societat catalana. La religió catòlica és una religió de pau, que té els seus plantejaments clars pel que fa a la defensa de la vida humana des del precís instant de la seva concepció. No és una postura contra la dona sinó en defensa de la dignitat de l'ésser humà: el dret a la vida enfront del dret a matar, el dret decisonal d'un subjecte enfront del dret a l'existència d'un altre subjecte: creiem que cap dret decisonal no pot arribar fins a eliminar el dret a l'existència; aquest és el punt clau, sense disfresses de fals feminisme. Tanmateix, i com a mínim, una societat que s'autodenomina «plural» hauria de respectar totes les opinions.

Diümenge II durant l'any | Cicle A

Lectura del llibre del profeta Isaïes (49,3,5-6)

El Senyor em digué: «Ets el meu servent, estic orgullós de tu.» El Senyor m'ha format des del si de la mare perquè fos el seu servent i fes tornar el poble de Jacob, li reunís el poble d'Israel; m'he sentit honorat davant el Senyor, i el meu Déu ha estat la meua glòria; però ara ell em diu: «És massa poc que siguis el meu servent per a establir les tribus de Jacob i fer tornar els supervivents d'Israel; t'he fet llum de tots els pobles perquè la meua salvació arribi d'un cap a l'altre de la terra.»

Salm responsorial (Salm 39)

Aquí em teniu: Déu meu, vull fer la vostra voluntat.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1,1-3)

Pau, que per voler de Déu ha estat cridat a ser apòstol de Jesucrist, i el seu germà Sòstenes, a la comunitat de Déu que és a Corint, als santificats en Jesucrist, cridats a ser-li consagrats, en unió amb tots els qui pertot arreu invoquen el nom de Jesucrist, el nostre Senyor i el d'ells.

Us desitjo la gràcia i la pau de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor.

Lectura de l'evangeli segons sant Joan (1,29-34)

En aquell temps, Joan veié que Jesús venia i digué: «Mireu l'anyell de Déu, que pren damunt seu el pecat del món. És aquell de qui jo deia: Després de mi ve un home que m'ha passat davant, perquè, abans que jo, ell ja existia. Jo no sabia qui era, però vaig venir a batejar amb aigua perquè ell es manifestés a Israel.» Després Joan testificà: «He vist que l'Esperit baixava del cel com un colom i es posava damunt d'ell. Jo no sabia qui era, però el qui m'envià a batejar amb aigua em digué: "Aquell sobre el qual veuràs que l'Esperit baixa i es posa, és el qui bateja amb l'Esperit Sant." Jo ho he vist, i dono testimoni que aquest és el Fill de Déu.»

«Pren damunt seu el pecat del món» | Mn. Marc Majà i Guiu.....

Cada cop que celebrem la santa missa, just abans de la comunió, repetim junts: «Anyell de Déu que lleueu el pecat del món, tingueu pietat de nosaltres.» L'Evangeli d'avui ens relata com Joan Baptista es refereix a Jesús tot dient: «Mireu l'anyell de Déu que pren damunt seu el pecat del món.» Què significa exactament que Jesús prengui damunt seu el pecat del món? Com a home, Jesús es fa solidari de les conseqüències nefastes que el mal i el pecat provoquen en el món. Si la tendència humana natural és la de rentar-se les mans a l'hora d'assumir responsabilitats quan les coses no rutllen, Jesús actua en sentit contrari: ell, essent innocent, fa seu el pecat del món, patint-lo en la pròpia carn i arribant a donar la pròpia vida. Com a Déu, Jesús reconcilia la huma-

nitat amb ell, ja que, si el pecat humà consisteix, originàriament, a voler ocupar el lloc de Déu (ser l'ídol d'un mateix), la resposta de Déu al pecat consisteix, contràriament, en el fet que ell, per amor, ocupa el nostre lloc per salvar-nos. Demanem al Senyor que ens doni una consciència justa del nostre egoisme, del propi pecat. No pas per a generar en nosaltres una culpabilitat exagerada, que ens angoixi o ens entristeixi, sinó per a descobrir la profunditat real del seu amor per cada un de nosaltres. Jesús està disposat a prendre damunt seu les nostres caigudes tantes vegades com calgui. No menystinguem el seu amor. Reconeguem-lo i valorem-lo. Que aquest amor de Déu ens doni pau i, al mateix temps, ens impulsi a comprometre'ns en bé dels altres.

És que el Crist està dividit? (1Co 1,13) | Romà Casanova, bisbe de Vic

Les paraules que encapçalen aquesta glossa són el retret que fa sant Pau als cristians de la comunitat de Corint en assabentar-se que hi ha divisions entre ells. Pau els exhorta a adonar-se del do rebut, per mitjà del baptisme, de la comunió amb Crist, que els fa ser un sol cos amb Crist. Les divisions en la comunitat estan en contradicció amb el do rebut. La divisió entre els qui creuen en Crist és un refús del do de la unitat que ell ens ha fet com a fruit de la seva mort redemptora: *Ell és la nostra pau. De dos pobles n'ha fet un de sol, destruint el mur que els separava* (Ef 2,14).

El fet de la divisió dels cristians ens ha de moure a la pregària per la unitat visible de tots els qui creiem en Crist. No podem restar en l'actitud d'aquell a qui això no interessa o del qui ha caigut en el desànim. Ens cal renovar el nostre compromís esperançat que la unitat visible de tots els cristians en l'única Església de Crist serà un do del Senyor que es donarà en el moment que Déu vulgui i de la manera que ell vulgui. La pregària esperançada l'hem d'adreçar al Pare de tots, per mitjà de Crist, l'Espòs únic de l'Església única, en l'Esperit Sant, la comunió del Pare i del Fill, que sap crear en l'Església la unitat en la diversitat.

En totes les comunitats i Esglésies cristianes són presents dons diversos que enriqueixen i fan visible la fe cristiana en expressions pròpies. Arrelats en Crist,

som cridats a donar gràcies pels dons de Déu que els altres fora del nostre grup aporten a la missió comuna de l'Església. Honorar els dons dels altres ens apropa més i més a la fe i a la missió i ens condueix vers la unitat visible per la qual Crist va pregar. Ens cal mirar sempre amb respecte la diversitat d'adoració i de vida que l'Esperit Sant suscita entre els qui creuen en Crist.

El gran repte que tenim els cristians en aquest moment de la història és la profunda crisi de fe en què viu immersa la nostra societat. I això afecta totes les Esglésies i comunitats eclesials. Aquesta crisi ens ha de portar a unir-nos més i més, per tal de combatre els efectes tan nefastos de la secularització i per defensar els valors fonamentals que compartim, com els relacionats amb la família, la vida i la justícia social i ecològica.

És bo que posem la nostra mirada esperançada en dues realitats que estan en el fonament de l'ecumenisme dels cristians. Una és el baptisme. Per mitjà del baptisme som incorporats a la vida de Crist en totes les comunitats cristianes. I una altra és el martiri. Sempre, però en aquests moments de manera particular, el martiri per Crist és sofert per cristians de totes les confessions. Per això cal que preguem i siguem solidaris amb els cristians que, per causa de la seva fe, sofreixen persecució i discriminació en tot el món, especialment a l'Orient Mitjà, a l'Àfrica i a l'Àsia.

Agenda litúrgica de la setmana

19 ■ Diumenge II de durant l'any / Cicle A.

Sant Màrius, màrtir (†270). Sant Canut, màrtir (s. XI). Santa Pia, màrtir.

Lectures: Isaïes 49,3.5-6 / Salm 39 / 1Corintis 1,1-3 / Joan 1,29-34

Litúrgia de les hores: Setmana II

20 ■ Dilluns. Sant Sebastià, màrtir (256-288). Sant Fabià, papa i màrtir.

Lectures: 1Samuel 15,16-23 / Salm 49 / Marc 2,18-22

21 ■ Dimarts. Sant Fructuós, bisbe, i els seus diaques Auguri i Eulogi, màrtirs (259).

Lectures: Hebreus 10,32-36 / Salm 33 / Joan 17,11b-19

22 ■ Dimecres. Sant Vicenç, diaca (ss. III-IV). Santa Agnès, verge i màrtir (ss. III-IV).

Lectures: 1Samuel 17,32-33.37.40-51 / Salm 143 / Marc 3,1-6

23 □ Dijous. Sant Ildefons, bisbe (†667). Sant Francesc Gil de Frederic, màrtir (Indo-xina, 1745).

Lectures: 1Samuel 18,6-9; 19,1-7 / Salm 55 / Marc 3,7-12

24 □ Divendres. Sant Francesc de Sales, bisbe i doctor de l'Església

(1567-1622).

Lectures: 1Samuel 24,3-21 / Salm 56 / Marc 3,13-19

25 □ Dissabte. La Conversió de sant Pau, apòstol, camí de Damasc. Santa Elvira, verge.

Lectures: Fets dels Apòstols 22,3-16 / Salm 116 / Marc 16,15-18

26 ■ Diumenge III de durant l'any / Cicle A. Sants Timoteu i Titus, bisbes (s. I).

Lectures: Isaïes 8,23b-9,3 / Salm 26 / 1Corintis 1,10-13.17 / Mateu 4,12-23

L'obsessió per allò normal | Francesc Torralba i Roselló

Martha C. Nussbaum, una de les veus filosòfiques més innovadores i influents del nostre temps, professora a la Universitat de Chicago, narra, en primera persona, l'experiència de ser mare d'una filla amb un defecte perceptivo-motor.

«La meva filla —diu— va néixer amb un defecte perceptivo-motor. Es tracta d'un defecte prou sever perquè qualsevol mare decent hagués optat per un "arranjament" genètic. (Va aprendre a llegir amb dos anys i a lligar-se els cordons amb vuit.) Ha hagut de bregar tota la seva vida amb insults i burles. La seva personalitat idiosincràsica, dinàmica, divertida i totalment independent és inseparable d'aquestes lluites.

No solament no m'agradaria —exposa— haver tingut una altra filla diferent, sinó que ni tan sols m'agradaria que ella mateixa hagués estat "arreglada". Deixant a un costat l'amor matern, senzillament m'agrada aquest tipus de persona, inusual i a contracorrent.

I amb tota seguretat no desitjo un món on tots els pares "arreglin" els seus fills de manera que ningú no sigui un rar, i això encara que tots sabem que la vida dels rars no és fàcil.»

La reconeguda filòsofa es lamenta, en aquest text, dels prejudicis que existeixen en la nostra societat en relació a les persones amb algun tipus de discapacitat i de l'obsessió per allò «normal» que encara és preeminent en la nostra cultura.

Igualment, s'oposa a la possibilitat que els pares puguin «arreglar» els seus fills abans de néixer i, indirectament, també s'oposa a la possibilitat d'interrompre el procés de gestació per evitar el naixement de persones amb uns trets explícitament diferents de la resta dels éssers mortals. En aquest sentit, s'oposa clarament a l'eugenèsia liberal i també a la reforma genètica del nasciturus en funció dels desitjos dels progenitors.

No hi ha dubte que la seva posició al respecte és polèmica o, almenys, no pot qualificar-se de comuna entre els bioètics i els moralistes a l'ús. De fet, existeixen veus molt autoritzades que es pronuncien en una perspectiva completament diferent i que apunten cap a la possibilitat d'abraçar, en el futur, una societat sense discapacitats psíquics o físics.

«Hauríem de tenir present —afegeix Nussbaum— que probablement els pares són jutges inadequats per a decidir què entra en aquest conjunt bàsic de l'humanament normal; i també que podrien ser excessiva-

ment gelosos de la normalitat a costa de moltes coses bones de la vida humana.»

L'obsessió per la normalitat i el temor a la marginació del fill és el que pot moure els pares a introduir esmenes en el cos genètic del nasciturus, si el marc legal ho permet i, a més, es disposa de recursos econòmics per a poder finançar aquestes intervencions.

Indirectament, Nussbaum està col·locant en el primer pla del debat el sentit i la responsabilitat en l'exercici de la paternitat i la maternitat, la delicada qüestió dels drets procreatus i dels drets del fill no nascut. Temes, aquests, de naturalesa eminentment bioètica que no poden deixar indiferent cap especialista en la matèria, però tampoc cap persona que pretengui exercir, responsablement, l'ofici, si pot anomenar-se així, de la paternitat o maternitat.

Amb prou feines estem començant a crear una societat en hom respecta com a individus els nens amb síndrome de Down, en la qual s'aprecia que els sords tenen una cultura. Hem de recolzar aquestes conquestes contra la predictable onada de demandes per a normalitzar el tractament genètic.

El que desitgem és un món inclusiu, una societat decent. Una societat decent és aquella les institucions de la qual no humilien les persones que estan sota la seva autoritat, i en la qual els seus ciutadans no s'humilien els uns als altres. En el camí cap a una societat decent, en primer lloc cal erradicar la crueltat i després la humiliació. En una societat que no sigui decent, que permeti la privació de llibertat i de la igualtat, pot produir-se, a més, la humiliació derivada de l'existència d'una ciutadania de segona classe, així com el dolor de l'exclusió.

Una societat decent ha de procurar els mitjans perquè tots els ciutadans, incloent-hi les persones amb discapacitat, puguin portar una vida digna i sense impediments, sense veure's obligats a renunciar a la cultura, a l'oci o als serveis de la societat de la informació, exercint el seu dret a una participació activa.

Una societat decent pot permetre la redefinició del concepte de discapacitat des del coneixement entre ciutadans que poden viure en igualtat. Vetllar pel compliment i l'aplicació dels drets humans dels grups en situació de risc d'exclusió és construir una societat per a tots amb mecanismes de control suficients i adequats que tinguin com a objecte prioritari un tractament digne a l'ésser humà que garanteixi el seu paper en la comunitat. (Extret de Forumlibertas)

Del 18 al 25 de gener: Octavari de pregària per la unitat dels cristians

L'origen

L'any 1908, Spencer Jones i Paul Watson, dos episcopals nord-americans, van fundar la Church Unity Octave (Octavari per la Unitat de l'Església), que va tenir un excel·lent acolliment inicial en el món anglicà. Nou mesos després, el pastor Paul Watson es va convertir al catolicisme. L'octavari es va convertir aviat en un instrument d'apostolat de l'Església catòlica i l'Església anglicana va deixar de realitzar aquest octavari. Va transcórrer més d'una dècada fins que, l'any 1921, el mateix Spencer Jones la va substituir per la Church Unity Octave Council, amb un sentit de recerca de la unió entre l'Església anglicana i la catòlica. Cal recordar que l'any 1910 es va realitzar la Conferència Missionera Mundial a Edimburg, considerada el punt de partença oficial del moviment ecumènic.

L'ecumenisme avui

Entenem per ecumenisme aquells esforços que avui es fan per inspiració de l'Esperit Sant, per mitjà de la pregària, el diàleg i l'acció per arribar a aquella plenitud d'unitat que vol nostre Senyor Jesucrist. S'ha de partir d'allò que ja ens uneix, i no de les polèmiques que ens separen. L'ecumenisme vigila de no caure en el fals irenisme ni en el proselitisme deslleial. El Vaticà II exhorta tots els fidels catòlics a participar amb interès en la tasca encomanada.

El passat mes de setembre el cardenal Walter Kasper, president emèrit del Pontifici Consell per a la Unitat dels Cristians, va visitar Barcelona i va donar pistes sobre la naturalesa i necessitat de l'ecumenisme.: «L'ecumenisme no és un producte originat en el cap d'alguns teòlegs o il·luminats. El seu lloc d'origen és l'experiència dolorosa dels homes que enmig de la necessitat i de la persecució durant el segle XX descobriren una unitat

superior en l'únic Senyor Jesucrist. Els màrtirs cristians del segle passat en els camps de concentració i en els gulags es convertiren en llavor d'unitat de tots els cristians», afegí.

«Avui dia hi ha un cert refredament de l'ecumenisme. El camí és difícil i llarg», afirmà el cardenal Kasper, i es va preguntar quin era el problema fonamental: «Què és l'Església i on és l'Església? On subsisteix l'Església?», a què va respondre: «La tasca ecumènica és passar d'una comunió imperfecta a una comunió perfecta». «Però l'Església no és una meta en si mateixa, com tampoc l'ecumenisme no és un fi en si mateix. La unitat de l'Església està al servei de la unitat del món i de la humanitat. Ha crescut la consciència de la unitat dels cristians i aquest avenç a mig camí és una força gens menyspreable pel nostre món», va continuar el cardenal alemany. «Als 2.300 milions de cristians els uneix l'obligació de seguir el missatge de pau del Sermó de la Muntanya. Es podria convertir, en tots els continents i en totes les cultures, en un moviment en contra dels sagnants conflictes actuals», va continuar. Per acabar, el cardenal Walter Kasper digué que «el moviment ecumènic expressat, per tant, en categories mundanes, és el més gran moviment a favor de la pau del darrer segle i pot continuar essent-ho per al nostre segle. És una resposta de Déu als signes dels temps».

Els textos de l'Octavari d'enguany

Els podreu trobar a la web vaticana. El treball inicial sobre el tema del material per a la Setmana de Pregària d'aquest any l'ha dut a terme un grup de representants de diverses parts de Canadà, reunit per invitació del Centre Canadenc per a l'Ecumenisme i el Centre per a l'Ecumenisme La Prairie.

Viatge paulí pel Mediterrani amb Stella Maris, l'apostolat del mar |

Ricard Lázaro

Per un do de Déu, del 28 d'octubre a l'11 de novembre proppassat he tingut la sort de poder fer un parell de creuers com a capellà de vaixell, d'Atenes fins a Màlaga, amb Stella Maris, l'atenció pastoral catòlica als mariners i viatgers pel mar, que tenen com a patrona a la Mare de Déu del Carme.

Era la primera vegada que feia un servei així i ha estat una experiència molt positiva, tant pastoralment com personalment. L'atenció al passatge i a la tripulació va ser molt intensa, ja que aquests creuers són com petites ciutats flotants on la convivència és molt estreta durant uns dies. Misses pràcticament diàries, confessions, direcció espiritual i alguns episodis que gairebé es podrien qualificar de conversió, a part de la riquesa de relacionar-se amb gent de tants països i cultures diferents.

Ruta per Grècia i Turquia

Respecte a la ruta, la primera parada a partir del port del Pireu va ser l'illa de Santorini, el nom de la qual vol dir Santa Irene, és a dir la Pau divina. I el cert és que a l'illa, amb uns paisatges bellíssims, hi ha molta pau, alhora que és plena d'esglésies, ermites i capelles.

En una altra parada, Izmir o Esmirna, vam anar en excursió a veure la Casa de la Mare de Déu, trobada prop de les ruïnes d'Efes a partir d'una visió de la beata Anna Caterina Emmerich. Sembla que allà Maria hi va viure uns anys acollida per l'apòstol sant Joan, i avui dia és un centre marià i un petit monestir. També vam visitar les ruïnes d'Efes, on sant Pau va predicar i on va passar l'episodi que es narra en els Fets dels Apòstols, capítol 19, com també evoca la Carta als Efesis.

A Istanbul vam anar, entre altres llocs, a la basílica de Santa Sofia, la Saviesa divina, consagrada per l'emperador Justinià l'any 537 i que després de ser durant quasi mil anys una església va ser mesquita durant mig segle i des de 1935 és un museu. Sota l'encalat s'han recuperat i tornat a la llum els mosaics bizantins que mostren a la Verge i el Nen i el Crist Pantocràtor.

A l'illa de Mykonos, un diumenge al matí, a part de les misses que feia a bord vaig tenir la sort de poder assistir a una celebració de la paraula amb comunió presidida per un diaca en una església grega catòlica.

De tornada a Atenes, vaig recuperar records de jove, perquè ja hi havia estat amb el meu pare i un

germà quaranta anys enrere. Així vaig visitar la plaça Syntagma, el centre de la ciutat, i sobretot l'Acròpolis amb el Partenó, que vaig veure iguals com eren quan hi vaig estar. Aquí sant Pau va predicar als atenesos aprofitant el temple dedicat «al déu desconegut» i va dialogar amb els filòsofs estoics i epicuris, com es veu en el llibre dels Fets 17,13-32.

La continuació del viatge des de Santorini, on vam estar per segona vegada, fins a Messina a Sicília i de nou un altre cop un dia més, fins a tres dies, va ser presidida pel mal temps, amb fort vent i mar molt agitada, que feia moure el gran vaixell en què viatjàvem. Tant era així que al port de Katacolon no hi vam poder entrar, perquè estava tancat, donat que les onades passaven per sobre del moll. Eren els mateixos llocs i quasi la mateixa època de l'any en què el vaixell que portava sant Pau presoner a Roma va passar dues setmanes de temporal continu (Fets 27).

A Messina (illa de Sicília), a l'estret del seu nom davant la costa de Calàbria, l'entrada del port és presidida per una gran imatge de la Mare de Déu dalt d'un pedestal i a sota hi ha en lletres ben grosses la inscripció en llatí «Vos et ipsam civitatem benedicimus» (Us beneixo a vosaltres i la vostra ciutat). També vam poder contemplar al voltant de les dotze del migdia l'espectacle del Duomo de la catedral: durant deu minuts per a indicar l'àngelus, les estàtues del campanar es mouen i fan sorolls mentre sona l'avemaria.

Després, l'illa de Malta, molt catòlica i on segons ens va dir el guia més del 80% de la població de l'illa va a missa quasi tots els diumenges i festius. Vam poder visitar la concatedral de Sant Joan (Baptista) de l'Orde de Malta a la capital La Valletta, i després anar a l'antiga capital Mdina, on vam ser a la catedral de Sant Pau. En tota l'illa, que des de 1964 és un Estat independent i que ara forma part de la Unió Europea, hi ha molta devoció a l'apòstol sant Pau, que aquí va naufragar i hi va predicar, com està relatat en Fets 28,1-11.

Finalment, a Tunis vam poder veure les ruïnes de Cartago, on va viure sant Cebrí i on va estar sant Agustí. Tot i que va ser casual, un fet providencial, va ser un viatge que en la seva major part i en molts llocs va seguir la ruta dels viatges de sant Pau. Tot un regal inesperat i doble, tant per a l'apostolat del mar com per haver resultat ser com un pelegrinatge.

Curs de cultura i arts cristians de la nostra terra

La cultura i l'art religiosos signifiquen una part essencial de l'extraordinari patrimoni del nostre país, alhora que esdevenen testimonis clars de la realitat històrica, social, material, espiritual i estètica del nostre passat i de la nostra identitat.

És per això que a l'Institut de Ciències religioses de Vic ens hem engrescat a portar a terme aquest curs titulat «Cultura i art cristians a la nostra terra». Les assignatures van adreçades sobretot a persones amb inquietud humanística i artística, i a totes aquelles que estiguin interessades a conèixer la riquesa cultural catalana, amb especial dedicació al territori pertanyent a la diòcesi de Vic, fonamentalment les comarques d'Osona, Bages, Ripollès i Anoia.

El curs s'insereix dins el marc del segon cicle d'estudis universitaris en Ciències Religioses, en el període del segon quadrimestre, de febrer a juny. Cada assignatura té la durada d'una hora i mitja per setmana, i rep l'obtenció de 4 ECTS. En finalitzar el curs, que tindrà continuïtat altres anys, es rebrà el certificat pertinent.

Aquestes són les diferents assignatures:

Arqueologia Cristiana

L'Arqueologia Cristiana permet de conèixer quina fou la cultura material dels primers cristians: com eren els seus llocs de culte, els baptisteris, els enterraments... i com es començà a estudiar aquest període apassionant en la història del cristianisme.

Pensament Medieval I

L'estudi dels autors medievals, que amb la llanterna del pensament antic il·luminaren problemes cristians, contribueix a percebre la vivesa del dogma, el dinamisme contemplatiu que reposa sota la lletra.

Arxius i Fons Documentals

L'arxiu diocesà de Vic ens permet endinsar-nos en la història de la nostra cultura. Entre altres joies, veurem un pergami documental de l'any 872 o un pergami literari del darrer quart del segle VIII. La informació i la documentació dels arxius i fons antics que es conserven són un reflex de la vida i l'activitat de l'Església i de la nostra societat.

Mn. Jacint Verdaguer: Èpica, Religió i Enyorança

Comprendrem l'abast real d'un poeta tan complex, sovint encasellat en un sol aspecte, ja sigui el devot, el patriòtic o el de les tribulacions que va viure. Descobrirem el seu veritable geni poètic i el que representa, dins la Renaixença, com a creador del català literari.

Cant Litúrgic

La música i sobretot el cant són part integrant de la litúrgia, que expressen de manera bella la fe de l'Església. Farem un recorregut per la història de la música i el cant litúrgics. Els principals actors: poetes, compositors, directors de cor, corals, cantors, salmistes, organistes, altres instrumentistes, enregistraments.

Horari: del 3 de febrer al 6 de juny, de dilluns a dijous de 18.30 a 21.45h. Consulteu graella del centre

Preu ECTS: 23 euros

Taxes de matrícula anuals: 18 euros

Inscripcions: del 7 de gener al 3 de febrer del 2014 (s'admeten pre-inscripcions a partir del 15 de juliol del 2013)

Secretaria: Dolors Serra

(de dilluns a dijous, de 16.00 a 20.15h)

Edifici Seminari

Ronda Camprodon, 2, 08500 Vic, www.iscrvic.org

Tel: 93 886 15 55, secretaria@iscrvic.org

El nom de Jesús | Jesús Renau

Els primers cristians morien triturats per les feres invocant el nom de Jesús. Els pares i mares del desert pregaven repetint en el seu cor i també de paraula el nom de Jesús. Des del seu ensenyament la pregària de quietud ha emprat el nom de Jesús per a obrir les portes interiors a la presència de Déu. Tots recordem aquell llibre del pelegrí rus que cercava com podia pregar a totes les hores fins que va trobar la resposta en anar repetint el nom de Jesús. I també avui dia la «pregària de Jesús» està força estesa en el nostre món i són molts els qui, després de donar molts tombs per la vida, hi han trobat la pedra preciosa de què parla l'Evangelí.

Què passa amb el nom de Jesús? Doncs, molt senzill: el nom connecta amb la persona. Dir «Jesús» no és sols una pronunciació sinó una relació. Ens situa en l'àmbit essencial de la fe. Dir «Jesús» en la quietud, en la serenitat, en la tribulació, en el desengany... és una vivència que fa vint-i-un segles que es va repetint dia a dia sense interrupció. El nom és la porta, aquella que obrim quan ell sembla a fora i va trucant en els esdeveniments de la vida. No és que el Senyor entri, és que ja és a dintre. El seu Esperit que habita en nosaltres porta amb ell la presència del Senyor. És en nosaltres i a favor de nosaltres, com a amic, com a defensor, com a

aliat, com a Senyor, com a Amor, com a Tot de tot.

La nostra manera de viure està molt colpida per la superficialitat, l'acceleració i el neguit. Vivim en aquest món concret, carregat de tensions, injustícies, presses, globalitat i infinits sorolls externs i interns de tota mena. Evidentment, no tot és negatiu, però el conjunt que pesa sobre el nostre cor ens porta a ser homes i dones carregats de preocupacions, amb moltes coses a fer, poc valorats generalment i també no gaire ben acompanyats. No ens resulta gaire fàcil parar-nos, respirar a fons i invocar el nom de Jesús.

Ens aniria molt bé invocar-lo. Moltes vegades de forma instantània mentre anem en el transport públic, fent cua, esperant que obrin o a l'antesala de la consulta. Altres vegades, en el recolliment d'una estona llarga, buscada amb ganes, en una església, en una habitació, en un parc o mirant el mar. Després de fer una mica de silenci i anar abaixant el volum de les remors interiors, amb suavitat, amor, sense pressa... vés dient «Jesús» i deixa que com una llavor vagi ella mateixa obrint-se... i deixa que sigui ell el qui comuniqui i ens porti per on ell sap. La nostra actitud mentre anem repetint el seu nom és de total confiança i abandonament.

(Extret de Catalunya Religió)

Llibres | La Bíblia de tots

Amb il·lustracions de Pilarín Bayés

Editorial Claret i Estrella Polar acullen una edició adaptada i il·lustrada per Pilarín Bayés amb l'assessorament d'experts biblistes i pedagogs especialitzats. Els episodis més emblemàtics de la Bíblia són explicats amb un llenguatge amè i proper als nens.

Una visió única i nova d'aquest referent de la literatura, el llibre més universal i influent de la història. Una Bíblia interconfessional, que ajudarà a suscitar preguntes i diàleg. Segons Bayés, «la Bíblia de tots serà un llibre que hauria d'arribar a molts països», i afegeix que li fa «molta il·lusió perquè

trobo que es tracta d'històries com les dels contes populars amb trets de la nostra manera de fer que ens lliga amb altres cultures d'Occident».

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal
 Santa Maria 1, 08500 VIC
 Tel. / Fax 93 885 07 09
 Correu electrònic:
 mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
 SOLSONA: Júlia Ayala
 Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
 Tel. 973 48 06 19
 C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
 Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 889 19 09
 IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
 Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60